

HECE TAŞLARI

aylık şiir dergisi

71.on5ocak2021

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarслан

kapak fotoğrafı

yasin mortaş

muhabbet yeri

haydarbey mh. 32077. sokak

armada/2 d blok nu: 6

kahramanmaraş

0535 391 92 50

hecetaslaridergisi@gmail.com

71 sayı 15 Ocak 2021

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- Muhsin İlyas Subaşı / Yağmur
- İbrahim Sağır/ Hayâl
- Hasan Nalçalı / Sakar Şair
- Erdoğan Erbay/ Elifname
- Kenan Erdoğan / Yakamozlar Eksik
Olmaz Yüzümden
- Üner Dilek / Bilemezsin
- Muhammed Bizar/ Aşıkâr Sebebim
- Yaşar Bayar / Zerefşân
- Mehmet Kurtoğlu / Şehr-i İstanbul
- Zekeriya Yılmaz / Aşkî İçinler
- Tacettin Şimşek / Vefa Perdesi 1,2,3
- Niyazi Karabulut / Dağlar
- Metin Mert / Alarga
- Ercan Haney / İki Akrostiş
- Nazire Güney / Zannettim
- Tayyib Atmaca / dOkunan Şiirler-21-
- Mehmet Durmaz / Yüreğe Sitem

● Muhsin İlyas Subaşı

Yağmur

Bu yağmur ıslatmaz beni nedense,
Bulutlar gönlümde bir derya deniz.
Bu yağmur umuda yağıyor dense,
Gözlerimden nasıl akar bilseniz.

Toprak tohumların sıcak kundağı,
Bulutların deli kırbacı Rüzgâr,
Döver acımadan ovayı dağı,
Kâinat yağmurla hayatı sağar.

Bazen duygumuza yağar bu yağmur,
Yıkar içimdeki fırtınaları.
Sokakları nura boyar bu yağmur,
Sevdasıyla sunar bize baharı.

Her damlasında bir kâinat gizli,
Düştüğü nesneye bir sır fisıldar.
Hem bereket, hem de rahmet benizli,
Yağmur düşlerimde gönlüme yağar.

Bakarsın yetimin hüznün çeşmesi,
Nice anaların gözyaşı olur.
Şimşegi göklerin çılgın bestesi,
Yağmur toprağımda hayat doğurur.

Bu yağmur ıslatmaz beni nedense,
Bulutlar gönlümde bir derya deniz.
Bu yağmur umuda yağıyor dense,
Gözlerimden nasıl akar bilseniz!

● İbrahim Sağır

Hayâl

Hayâl sultanının mihmanı oldum
Burçlar arasında gezdim dün gece.
Çıktım doruklara, düşlere daldım,
Varlığın sırrını sezdim dün gece.

Döndürdüm zamanı bin asır geri,
Bugünden pek farklı görmedim yeri,
Kaldırdım zamandan mesafeleri,
Tarihi yeniden yazdım dün gece.

Ayın gözlerinden dünyaya baktım,
Şimşekle bir olup gürlüdim, çaktım,
Gönlüme darıldım, aklımı yaktım,
Zamanı zamandan süzdüm dün gece.

Mevsimleri dörtten kırka çıkardım,
Bir posttan, sayısız hırka çıkardım,
Birlikten yüzlerce fırka çıkardım,
Düzeni büsbütün bozdum dün gece.

Aynalar yolgeçen hanıydı sanki
Bakanın gördüğü sanıydı sanki
Geceye erdiğim öyle bir an ki,
Sırları sırlarla çözdüm dün gece.

Rüzgârla yarıştım, denizle coştum,
Gölgemin peşinden meçhule koştum,
Gece mi sarhoştum, ben mi sarhoştum,
Ruhumu sebepsiz üzdüm dün gece.

● Hasan Nalçacı

Sakar Şair

1.
Sakarlığım -yine sen- üzerimde bu akşam
Kalbini kırıyorum dokunduğum şeyhlerin
Farkında değilim ben siz de fark etmediniz
Kapıyı ayağımla kapatmışım örneğin

Selamsız oturduğum bu sofraya bu bereket
Yüzümüzden dökülen bu bağbozumu kimin
Kıyısında öylece umarsız kalakaldık
İçimizden çekilmiş eski bir hiç denizin

Uyandım kuş uykusundan üşümüş terli
Rüyasında kan/adı kırılan bir göğercin
Çiçekler ölmesinler şifalı ellerinde
Diye getirmediyim yâr sakın üzülmeysin

Bize her şeyi yanlış öğretmişler sevgilim
Kime zararı varmış sanayi devriminin
Kelebekler rengini yitirmemiş baksana
Sahibi yok kibirli kirli ellerimizin

Dilimizden dökülen susları toplayalım
Kıymeti yok duyasız paslı dillerimizin

2.
Bir şiir yaz bana sevgili şair
Yaralarımızı iyileştirsin

Şiir yâre bıçak; keskin ve sıcak
Yaralarımızı iyice deşsin

● Erdoğan Erbay

Elifname

Öteden dünyaya göç eyleyli
Edanîye tabasbustan usandık
Bükülen belleri dal eyleyli
Fırsat bilip yüklenenden usandık.

Elif idik evvel her dem ayakta
Be gibi yığıldık sırlar sokakta
Zelin kafasına koyunca nokta
Ye misali kıvrılandan usandık.

Hayatta ilk adım safça, çocukça
Yürünür bedende takat buldukça
Seherin güneşi yola vurdukça
Yaban yüzlü haramiden usandık.

Mütevazı görüp aptal dediler
Muhabbet ehlini saf bellediler
Yetimin malını zevkle yediler
Kazan kepçe doymayandan usandık.

İnsanız diyerek ahkâm kesenler
Kar boran fırtına rüzgâr esenler
Kuzu postu giyip kurtla gezenler
Ruh tâciri bezirgândan usandık.

Selâm hürmet ile mime özendik
İki kapı bir noktayla bezendik
Nunun toprağında toza belendik
He misali göz açıktan usandık.

İnsan pazarında münafık palan
Nasipsiz sofrası yalanla dolan
Varlık süvariyken hep yaya kalan
Yüz karası insanlıktan usandık.

Çocukken tutardı büyükler elden
Aman dikkat edin kırmayın belden
Büyüyüp aklımız erince birden
Sallanan bedenden, candan usandık.

Karşıda dikilip yüzüne gülen
Menfaat uğruna can feda eden
Bulmayınca para dostluğun silen
Vav misali baş eğenden usandık.

Alfabede lamdı dizleri kırık
Lam elif bastonlu göbeği çıkık
Şına benzer dişi, suratı sırtık
Gayn misali eğilenden usandık.

Te kadar hafifti medet umulur
Fe gibi sessizdi hikmet bulunur
Kaf gibi semirdi hiddet duyulur
Sat misali serilenden usandık.

Büyük kapıları ayn diye açan
Daima sır verip seriyle kaçan
Fesadın tohumunu âleme saçan
Cim misali çömelenden usandık.

Vur muradın yere gir bu meydana
Ruh ebedî hürdür vücut zindana
Yusuflar uğramaz artık Ken'an'a
Çâh u deşti konuşmaktan usandık.

● Kenan Erdoğan

Yakamozlar Eksik Olmaz Yüzümden

Yumşak bir su olsam da görünüşe aldanma
Kızdığım zamanları dilim pek dikenlidir

Acıtır, can yakarım, batırır kanatırım
Yolarım yaprağını, çıkma karşıma gülüm!

Ezerim sonra seni per perişan ederim
Bir Celal tecellisi bendeki görünenler

Kibrit olsa da cirmim koca orman yakarım
Bir öfke seliyimdir yakar yıkar geçerim

Sonra sakinleşir de yağmurca yaş dökerim
Işıl ışıl gün açar göğümde güneş birden

Açarım çiçek gibi; kuşlar gibi uçarım
Ansızın devir döner Cemalden Celal çıkar

Bir saba rüzgârından patlar da kasırgalar
Söner de yanan ocak, açılan çiçek solar

Halden hale girerim işte böyleyim dostlar!
Denizim dalgalıdır, çoğunluk sakin değil

Yine de yakamozlar eksik olmaz yüzümden
Dostum, böyle biriyim, bilmem ki anlar mısınız?

Bana katlanır mısınız, yoksa saklanır mısınız?
Denizde bir damla mı, havada buharlaşan

Yoksa koca derya mı rüzgârla coşup taşan
Bu birlik denizinde sahi dalga, deniz ne?

Dostum, yoksa sen de mi, görünüp kaybolursun,
Ben çözülmez bilmece, sahi sen de sır mısınız?

● Üner Dilek

Bilmezsın

Mecnun sanma Ferhat bilme kendini
Dağları tanımaz çölü bilmezsın
Dinlemeden aşkın kerem halini
Bülbülü, dikenı gülü bilmezsın

Aşk denmiş adına sevda diğeri
Bir kıvılcım düşse yakar ciğeri
Gönülde yakılan o türküleri
Nağmeyi, makamı teli bilmezsın

Vurgunu beterdir acısı derin
Tüketir ömrünü her bir seferin
Seyreyle hâlini, yıkık bentlerin
Dökülen yaşları seli bilmezsın

Meali farklıdır, tefsiri başka
Her âşık bir mana, yüklemiş aşka
Abdalın dünyası, hali bambaşka
Meçhulden uzanan eli bilmezsın

Yakacak evvela, ateşi hepten
Tutuştur gönlünü, kurtul gurbetten
Varlıkta yok olmak hep bu sebepten
Ateşte fani hal, külü bilmezsın

Yüklenmiş değilse sözüne mana
Kelam kudretiyle, gelmez yan yana
Lafzında derinlik var mı canana
Makama arzına dili bilmezsın

● Muhammed Bizar

Aşk Aşikâr Sebebim

Diken incitmez gülü, gül gocunmaz dikenden
Gül ve diken bahtiyar gül ağacı dikenden

Gencecik kız endamlı bahar demek okuna
Gülüşe esrar katar, hele değsem kokuna

Gül yanağın üstünde, nasıl durursa şebnem
Öyle güzel ve narin, öyle sıcak bir tanem

Sana kıymet biçmeyi, maharet bilse dilim
Bir bakışla eylerdi, Zülfikar dilim dilim

Seninle geçen ömrün yalansız yüzü vardır
Hece hece yaktığın ateşten közü vardır

Mevzu aşkınsa eğer, Yunus kadar haklıyım
Düşüp kalkıp yürüyen, yılmaz çocuk aklıyım

Kıramam gül boynunu, aşk aşikâr sebebim
Daha güzel sevmektir, aşka şikâr sebebim.

● Yaşar Bayar

Zerefşân

/içimiz çölse biri geçmiştir.../

Yüzün, bozkır ezgisi; esmâdan damıtık su
Merhamet ceylan gibi sığınmış gözlerine
Kök hatmisin, dal defne; göksofrası, bengisu
Görklü harfler oturmuş, fiyonklu sözlerine
Otağın; tiftik ehram, hilat'ın bir perdedir
Şahbaz bahar kuşları olduğun her yeredir

Eşiğinde Orhun'la, dolunaydır Zerefşân
Selenge; saçlarında deli taydır Zerefşân

Bir türlü çerçeveye sığmayan hayâlin ki
Tien-Şan'ın mor ipek gergefinde işlenir
Sensiz toy, nihân olur, tükenir diye belki
Bir kardelen yankıyla sessizlik bestelenir
Müjgân gölgenden uçar suzidil ışık-tozlar
Taç-neşide hâlini yansıtır yakamozlar

Çöllerde mensur olan bir gülzârsın Zerefşân
Fergana'nın kalbinde bergüzârsın Zerefşân

Aşk, münhasır sırrınmış, taşır terini rüzgâr
Gamzen, gül renkli bulut; hilâl desenli heybe
Her tebessüm vals'inde yaşlı tar'ın sesi var
Fahr olur dudağında serv-i sîmin alfabe
Gaybölmuş ipek yolun, yalın kılıç uçurum
Düş/müş pâydâr cönk'e, ben o düş'te dururum

Gecenin çanağında, ay'ı emzir Zerefşân
Bir çerağ yak kalbime, bir med cezir Zerefşân
Dil kuru, gönül ıssız; gitmiş kapımdaki at
İdil'de gül kurutmuş İrtiş'te boşvermişim
Sanki göç hazırlığı daha çalmamış saat
Bu ıssız ajun'da ben, bir pejmürde dervişim
Zaman, kırık bir vitray ve madem uzaktasın
Bırak gökler gam tutsun, aynalar buğulansın

Gülşenim külhan oldu hep sam eser Zerefşân
K/asrın iskeletinden tayf gülümser Zerefşân

Parsellemiş bahçemi bed sesli bir kart kuzgun
Mazi sineme batar; mehil dolmuş, düş ölmüş
Çeyizler mühürlenmiş, sel almış Balasagun
Dehri tutmuş ankebut, guruba remil dökmüş
Med vakti ön-Asya'da vav sagu'lu bir figan
Bad-ı sabâ değilmiş leyl'miş kapımı çalan

Sen aşka beytü'l kasîd; kayıp remiz Zerefşân
Ben, çölde kırık fay'ım, bir soğuk iz Zerefşân

● Mehmet Kurtoğlu

Şehr-i İstanbul

Âşık olmak için ölçü arama
Leyla'dan da güzel şehr-i İstanbul

Çiniler, çeşmeler, eşsiz camiler
Her mekânı özel şehr-i İstanbul

Şiirler, şarkılar, destanlar ne ki
Gönüllere gazel şehr-i İstanbul

Güzelden güzele iyi ki fark var
Görülmesi eftal şehr-i İstanbul

Hayale sığar mı sonsuz ihtişam
Ziyaret-i evvel şehr-i İstanbul

Paha biçilmez her taşı yakut
Deđer yedi düvel şehr-i İstanbul

Günahtır, haramdır ağıtlar yakmak
Bir tek sana helal şehr-i İstanbul

Nebinin müjdesi asırlar önce
Haçı yıkan hilal şehr-i İstanbul

Sinan'ın dehası Süleymaniye
Mimaride celal şehr-i İstanbul

Bir şarkı, bir şiir, bir içli türkü
Gönüllerde melal şehr-i İstanbul

● Zekeriya Yılmaz

Aşkı İçenler

Aşkın membaından bir kez içenler
Bir daha susuzluk nedir bilmezler
Bir can için öz canından geçenler
Bin kere vurulur, ama ölmezler

Göl içinde gözyaşını görenler
Gerçek aşkın esrarına erenler
Destur alıp dost bağına girenler
Dünya malı bir pul olsa almazlar

Sıgmaz aşk, yer ile gök arasına
Gizlenir bir küçük kalp yarasına
Düşenler sevdanın en karasına
Ağlar, ağlar gözyaşını silmezler

Bir halden bilmeze gönül bırakıp
Aşkı kurşun gibi göğsüne takıp
Her gece hasretle yollara bakıp
Bekleyenler şad olup da gülmezler

Her aşkın içinde olsa da çile
Güzeldir sevdanın çilesi bile
Bu yolda Mecnunun düştüğü çöle
Gidenler bir daha geri gelmezler

● Tacettin Şimşek

Vefa Perdesi/1

Vefatının 222. Yıl Dönümünde Şeyh Galib'in Gazel'ini Tahmis

Kararsızdır benim bahtım kararım varsa sendendir
Gönül derler muazzam bir diyarım varsa sendendir
Sığınmam varsa sendendir firarım varsa sendendir
*Efendimsin cihanda itibarım varsa sendendir
Miyân-ı âşıkanda iştiharım varsa sendendir*

Küçük bir fesleğendir varlığım sen bahçıvanımsın
Kışımsın sen yazımsın sen baharımsın hazanımsın
Ben öğrencin sayıldıysam sen eşsiz imtihanımsın
*Benim feyz-i hayatım hâsılı rûh-ı revânımsın
Eğer sermaye-i ömrümde kârım varsa sendendir*

Benim kalbim adanmıştır dilim sevdana düşkündür
Kapından bir sefer geçmek eğer bilsem ki mümkündür
Senin semtinde kalmışsam dakikam say ki bin gündür
*Veren bu suret-i mevhumu revnâk reng-i hüsnündür
Gülistan-ı hayalim nevbaharım varsa sendendir*

Durur kalbim şiirlerden gelen bir kutlu mevkide
Yolum geçmişse tarihten gözüm kalmışsa mazide
Sözüm sayende parlaktır düşüm hep laciverdide
*Felekten zerre miktar olmadım devrinde rencide
Ger ey mihr-i münevver âh u zârım varsa sendendir*

Sesim senden sözüm senden ne suskunluk ne feryatsın
Ya meltemsın ya yıldzsın ya poyrazsın ya imbatsın
Gözüm hülyanı seyretsin dilim sevdanı anlatsın
*Senin pervane-i hicranınım sen şem'-i vuslatsın
Be-her şeb hâhiş-i bûs u kenarım varsa sendendir*

Senin yağmurlarından beslenir gözden sızan şebnem
Ateşler yüklü aşkından kırılmıştır gönül tekne
Anılsın bence bundan sonra yüz bin yıllık efsanem
Şehîd-i aşkın oldum lâlezâr-ı dâğdır sînem
Çerâğ-ı türbetim şem'-i mezârım varsa sendendir

Nedensiz gölgelenmiştir benimdir sandığım şeyler
Dilersen parçalansın kalbe aydınlık döken meyle
İçim sevda için her gün tereddütsüz ömür peyle
Gören ser-geştelikte gird-bâd-ı deşt zanneyler
Fenâ-ender-fenâyım her ne varım varsa sendendir

Zaman gurbet gönül devlet rüya cennet hayal mesken
Sema eyler sabah akşam döner zümrüt döker gölgen
Benim rengim senin bahçende her mevsim açan gülden
Niçün âvâre kıldın gevher-i galtânın olmuşken
Gönül âyinesinde bir gubârım varsa sendendir

Evim barkım köyüm yaylam yerim yurdum hüvelbâkî
Söner yalnızlığın mehtabı göç vaktim gelir tâ ki
Benim özlemlerim bir karşılık beklerler illâ ki
Şafak-tâb eyledin peymânemi hûn-âb ile sâkî
Sabah-ı sohbet-i meyden humârım varsa sendendir

Koşulsuz kuşkusuz sevmek muhakkak en güzel imla
Güneşten yüz bulur aydan tebessüm beklerim hâlâ
Eğer fikrin senin sırrınsa Tacî söylemen evlâ
Sanadır ilticası Galib'in yâ Hazreti Molla
Başımda bir külâh-ı iftiharım varsa sendendir

(öl. 3 Ocak 1799)

● Tacettin Şimşek

Vefa Perdesi/2

*Vefatının 45. Yıl Dönümünde
Arif Nihat Asya'nın Şiirini Tahmis*

Vasiyet

Mümkünse beni unutun
Gölgesinde bir bulutun
Ötesinde her boyutun
*Derin kazın, geniş tutun;
Sağlam olsun, muhkem olsun.*

Davet edin dört dostumu
Çalın sabamı rastımı
Aşkla doldurun testimi
*Bırakın, yine üstümü
Örtecek el, annem olsun.*

Bilmem bu kaçınıcı durak
Yeşilimsi mavimtırak
Hem kaçarak hem koşarak
*Koynuna girdiğim toprak
Meleğim, melikem olsun.*

Geçerken dört bucağımdan
Ateş alın ocağımdan
Tane alın başağımdan
*Ey cemreler, toprağımdan
Bitirin bir çiğdem olsun!*

Benliğimiz dönme dolap
Ruhumuz bir kutlu kitap
Ötesi hep soru cevap
*Açılınca hata, sevap
Kurtlar, kuşlar hakem olsun!*

Ne varsa güzel ve iyi
Şiiri resmi müziği
Armağan saydım her şeyi
*Şu dünyada iyiliği
İncitmedi fiskem olsun.*

Beni benden alamazlar
Beni bensiz kılamazlar
Kayıtsız da kalamazlar
*Yalanımı bulamazlar
Ki alnımda lekem olsun.*

Vatan kıldım toprakları
Yakın ettim ırakları
Göge astım bayrakları
*Kitabımın yaprakları
Yuvam, yurdum, ülkem olsun.*

Unvanımı bilir zaman
Her yer gurbet her yer vatan
Yol aldım denizden dağdan
*Ben de "han"ım, ben de sultan...
Veliahdım, gölgem olsun.*

(öl. 5 Ocak 1975)

● Tacettin Şimşek

Vefa Perdesi/3

Vefatının 21. Yıl Dönümünde M. Âkif İnan'ın Şiirini Tahmis

Mektup

Hangi yıldızlar seçti gölgeni
Hangi çöllere saçtı gölgeni
Hangi nehirler biçti gölgeni
Hangi denizler içti gölgeni
hangi göklerin kucaklarında

Hangi kuş dağıttı kafesini
Hangi gül kokladı nefesini
Dolaşıp ruhun dört köşesini
Hangi şarkılar öptü sesini
uyuyup kaldı dudaklarında

Hangi sabah kaçırıldı uykunu
Hangi rüya emdi tutkunu
Hangi korku eritti coşkunu
Hangi hayaller sardı ufkunu
hangi günlerin şafaklarında

Hangi kaygıyla boşaldın doldun
Hangi özlemle sarardın soldun
Hangi vaatle teselli buldun
Hangi hülyanın konuğu oldun
hangi çiçeğin yapraklarında

Hangi masallar içirdi seni
Hangi şiirler uçurdu seni
Hangi imbikten geçirdi seni
Hangi rüyalar kaçırıldı seni
hangi rüzgârdı ayaklarında

(öl. 6 Ocak 2000)

● Niyazi Karabulut

Dağlar

Dertlerimi toplayıp otağ kursam dağlara
Divane âşık olup kendim vursam dağlara

“Dağlar dağımdır benim, gam ortağımdır benim.”
Bir mahzun derviş gibi derdim döksem dağlara

Karşılacak beni renk renk çiçekleriyle
Ve bir çiçek hüznüyle boyun büksem dağlara

Dağlar kucaklar beni, en vefalı dost onlar
En yücesine çıkıp baş yaslasam dağlara

Dert etmişim kendime bir hasret türküsünü
Dağ gibi dertlerimi kıyaslasam dağlara

Ne aşılmaz bir dağdır içimdeki Kaf dağı
Zümrüdüanka olup varıp konsam dağlara

Bir küçücük tepede uyusam sonsuzluğa
Kabrim dağlara yapıp, yoldaş olsam dağlara

● Metin Mert

Alarga

Gözlerinde hüznün sergiler açsın
Nöbetlere kalsın yedi yirmi dört
Gecelerden ıssız hatıram geçsin
İstersen üşüyen gözlerimi ört
Gözlerinde hüznün sergiler açsın

Ben şarkısı biten bir göğüm şimdi
Ellerim cebimde poz vermeliyim
Maviler giyinmek benim işimdi
Boşlukta sallanan bir saz teliyim
Ben şarkısı biten bir göğüm şimdi

Bazen çiçeklenir sabırsız dallar
Ağaçlar aldanır bazen havaya
Her acı içinde bir umut da var
Türküler söyletir geceye aya
Bazen çiçeklenir sabırsız dallar

Gökte yıldızları baş başa sandım
Kalpten kalbe bir yol kaç ışık yılı
Alarga ettiğin sularda yandım
Açık denizlerde yitirdim yolu
Gökte yıldızları baş başa sandım

Yaslanacak bir dağ arar her yağmur
Masallar toplayıp dönsün rüzgârlar
Belki de gördüğü rüyadan soğur
Irmaklar zamanla kendine ağlar
Yaslanacak bir dağ arar her yağmur

Ardında yorulan şiirler dinsin
Öksüz ellerimde uyusun kuşlar
Senin gözlerine bulutlar insin
Benimse önümde bitsin yokuşlar
Dilimde yorulan şiirler dinsin

Gözlerinde hüznün sergiler açsın
Nöbetlere kalsın yedi yirmi dört
İssız gecelerden hatıram geçsin
İstersen üşüyen gözlerimi ört
Gözlerinde hüznün sergiler açsın

● Ercan Hanay

İki Akrostiş

Sonra

Kadir Taylan'a...

Kadrin elbet bilinir
Akıbet senden sonra

Düşlerin gerçekleşir
İmkân bulduktan sonra

Rahat huzur bulursun
Terk-i dünyadan sonra

Akıl hikmetle söyler
Yahşi olduktan sonra

Lisana gelir her şey
Âşık olduktan sonra

Nice solduktan sonra

Esin Perisi

Meral Mıhçıoğlu'na...

Muradına erenler
Eliyle bâdelenmiş

Rahatı kaçan güller
Aşkıyla tazelenmiş

Leyla mecnunum dermiş
Mecnun Mevla'ya ermiş

Islak düşüncelere
Hüzünlü bahçelere
Çil çil sevgiler sermiş

Işık saçan sözleri
Oğul vermiş bal vermiş

Gizini gökyüzüne
Leylaların düşüne
Ummanlara söylermiş

● Nazire Güney

Zannettim

Vakitsiz ayrılığın pençesinde kıvranıp
Yollar ardınca beni unutursun zannettim
Güzeller sofrasının buyruğuna sarılıp
Ahdimize bir kara getirirsin zannettim.

Etrafında cümbüşten nağmeler çalınırken
Aşk sazımın telini kırmışsındır zannettim
Raks eden bir ahunun şehveti dolanırken
Harmandalı sözlerin uçup gider zannettim.

Bedenler gurbet kalmış seneler akıyorken
C'an'nın hep benimlemiş hüzzamı nakşederken
Dualarım ardınca şükre selam verirken
Gözlerin niyetine kiblene zuhur ettim.

Otuz Beş Yaş

Yaş otuz beş! Yolun yarısı eder,
Dante gibi ortasındayız ömrün.
Delikanlı çağımızdaki cevher,
Yalvarmak, yakarmak nafile bugün,
Gözünün yaşına bakmadan gider.

Şakaklarıma kar mı yağdı ne var?
Benim mi Allah'ım bu çizgili yüz?
Ya gözler altındaki mor halkalar?
Neden böyle düşman görünürsünüz;
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?

Zamanla nasıl değişiyor insan!
Hangi resmime baksam ben değilim.
Nerde o günler, o şevk, o heyecan?
Bu güler yüzlü adam ben değilim;
Yalandır kaygısız olduğum yalan.

Hayal meyal şeylerden ilk aşkımız;
Hatırası bile, yabancı gelir.
Hayata beraber başladığımız
Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir;
Gittikçe artıyor yalnızlığımız.

Gökyüzünün başka rengi de varmış!
Geç fark ettim taşın sert olduğunu.
Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.

Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!
Her yıl biraz daha benimsediğim.
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?
Nerden çıktı bu cenaze? Ölen kim?
Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar?

Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak.
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak.
Taht misali o musalla taşında.¹

On beş-otuz yaş arasına gençlik yaşı derler. İnsan kırkına girdiğinde kıyısını döven dev dalgalardan kurtularak sakin sakin kıyıların saçlarını okşamaya

¹ Cahit Sıtkı Tarancı, *Yaş Otuz Beş*, Varlık Yayınları 13. Baskı, İstanbul 1982.

başlar. Kırk yaş aynı zamanda artık gönlün toprağa basmaya başladığı zamandır. Bu yaşla birlikte insan, ömrün yazından sonbaharına adım atar. Bu yaş, insan hayatında önemli bir eşiktir. Yeni doğan bebeklere kırk günü dolduğunda “kırkını çakardı” derler ve bundan sonra başkaları tarafından da sevilmesine izin verilir.

Kırkına giren insana “ehli kâmil insan” derler. Üç ve yedinin diğer ayağı da kırktır. Bir fincan kahvenin hatırı, kırklara karışmak ve çile doldurmak da kırkın içine dâhildir. Bir de “Kırkıdan sonra azanı tenişir paklar.”, “Kırk yıllık Kani olur mu yani?” atasözleri de boşu boşuna söylenmemiştir.

Söz söylemek kadar, sözü gönül toprağından söküüp dil altında pişirdikten sonra sunum yapmak önemlidir. Böyle düşününce de Cahit Sıtkı Tarancı üstadın *Otuz Beş Yaş* şiiri ile ilgili sunuma başlayabiliriz herhâlde. Bu şiir de artık “kırkını çıkarıldı” çünkü Bir insan yedisinde ne ise yetmişinde de odur. Ama şiir için böyle bir sabit duruş yoktur...

Ziya Osman Saba ile Cahit Sıtkı Tarancı akran şair oldukları kadar şiir ve duygu dünyası olarak birbirine akraba oldukları gibi birbirlerinin şiirlerini eleştirerek de besleyen iki dost şairdir.

Günümüzde eleştiri daha çok yergi anlamında algılanıyor. Kimse kimsenin şiiri hakkında bir şey söyleyemiyor. Hâlbuki yerginin de kendi içinde bir tutarlılığı var. En azından gereksiz yergideki tutarsızlık yazılandan çok yazanın yanlı bir tutum takındığını gösterir. Kaç şair yazdıklarını bir şair arkadaşıyla paylaşıp kendi eksiklerinin başkaları tarafından görülüp üzerine “mum damlatılan” yerler üzerinde tekrar düşünme yoluna gider?

Şair, şairin şiirini besler. Onun şiirine yeni ufuklar açar. Birinin göremediğini diğeri görür, diğeri doğru gördüğünü bir başkası anlamsız bulur.

Cahit Sıtkı Tarancı'nın Ziya Osman Saba'ya yazdığı bir mektuptaki “Her mısraı ömrümün bir yılına bedel olacak bir şiir yazacağım. Son iki dizesini (Bir namazlık saltanatın olacak / Taht misali o musalla taşında) buldum. İlk otuz üç dizeyi arıyorum. Yazayım mı?” mealindeki sözleri de gösteriyor ki şair, bu şiiriyle uzunca bir süre yaşamış, bunu içsel bir yaşantıya dönüştürmüştü. Emek vermiş ve en önemlisi de kurgulamış. Dize dize yazıp bozup dil aramış, şiir aramış. Çünkü ona göre Türk olmak için Türkçeyle güzel şiirler yazmış olmak kâfidir.

Üstadın yaşadığı devirde bir insan ömrüne ortalama 70 yıl demişler. Şimdilerde o da bu ömrün ortasına geldiğinde birçoğumuzun bir bent de olsa hafızasında kalan meşhur *Otuz Beş Yaş* şiirini yazmış herhâlde.

Yazmış yazmasına da şiiri yazdıktan sonra kendi hesabıyla ölüm meleğinin hesabı tutmamış ve yazdıktan 11 yıl sonra dünyamızdan ayrılmış.

Şiirle ilgilenen ya da ilgilenmeyen hayat yolunda yürüyen her insanın bir şekilde kulağının aşına olduğu bu şiir neden bu kadar önemli olmuş, 35 yaşına gelen her insanı etkilemiş ve etkilemeye de devam edeceğe benziyor? Eskiden insanlar birbirlerine mektup yazarlardı. Bir de postaneye gidip o mektubu atarlardı. Şimdi birbirlerine eposta yolu ile bile yazmıyorlar. Yazmayınca söz uçuyor yazı da kalmıyor.

Ziya Osman Saba ile Cahit Sıtkı Tarancı iki iyi dost olmakla birlikte devamlı birbirlerine mektup yazan, birbirlerinin şiirlerini besleyen, şiirler üzerinde birlikte kafa yoran kişiler olmaları; günümüz şairleri için örnek alınacak bir davranış olmalı diye düşünüyorum.

Cahit Sıtkı Tarancı, yetmiş görememiş ama henüz lise çağında bir öğrenciyken büyük şair olma hayalleriyle donanmış bir delikanlıdır. Tarancı'nın *Ziya'ya Mektuplar* kitabında hem şiir serüveni hem de Ziya Osman Saba ile birbirlerini nasıl beslediklerinin belgesi niteliğindeki mektuplardan alıntılar yaparak sözümüzü sürdürelim:

“1929 yılında daha lise öğrencisi Cahit, herhâlde akşam mütalaası saatlerini söyle yapmış. “Babacığım hayatta muvaffakiyet yalnız aç kalmak değildir asıl muvaffakiyet göçüp gittikten sonra ardında bir eser bırakmaktır. Bu eseri meydana getirmek için sadeti memnu telakki etmeli. Benim de çizilmiş bir mefkûrem vardır. Ben her şeyden evvel yaşamış olduğuma delil olmak için bir eser meydana getireceğim”...

Ziyacığım şiirlerimin senin tarafından okşanmaya, hırpalanmaya azarlanmaya fakat herhâlde sevilme-ye ihtiyacı vardır. Mektubunda yalnız gönlünü değil kafanı ve şiir salahiyetini de konuşurmalısın. Bu kararlığı aydınlatmak için senin mehtabın şart. Hayatı sevmek ile geçiyor ömrüm, az daha geçti gençliğim diyecektim, gene de diyebilirim, zira yaş otuz oldu. Desene ki, Dante gibi ortasındayız ömrün. Fakat bu an ne güzel! Bu kahve, bu aperitif karşı, masada gülümseyen annem (görüyorsun ki sıra gözetmeden rastgele söylüyorum), sen, Beşiktaş'taki vefasız fakat gene de sevgili sevgilim, şiir iştahım ve daha da bir

sürü nimetler! Hakikaten Hâmit'in hakkı var: Nüsha-i saniyesi yoktur bu dünyanın!..

“Yoldaş” ve “Kış Güneşi” şiirleriyse “Ben Aşk Adamıyım” şiirinin zeylleri sayılır; Yaşar'a gönderirsem bu üçünü gene o mealde bir dördüncü şiir ilave ederek göndereceğim. Seninkilerden ikincisini çok sevdim ufak tefek tashihlere muhtaç olduğu kaydıyla. Mesela “çaresiz” sıfatı fazla; “toprakta yatan annem” demek kâfi. “Öğle” kelimesi de tek başına olmuyor. Öğleüstü daha iyi mi? “Şu musalla taşında bir öğlen yatacağım” mısrası “Rabbim ben bu sabah da, Rabbim ben yine sağım” mısrası gibi harikulade güzel bir hissi söylemesine rağmen söyle hiç tatminkâr değil. Mesela haddim olmayarak “Ben de bir öğleüstü yatacağım/ Şu musalla taşında” filan gibi bir şey aklıma geldi. Tabi sen daha iyisini yaparsın. O zaman ondan evvelki mısra üzerinde biraz oynamak lazım. Herhâlde “musalla taşında” mısraının sonu olmalı. Bana öyle geliyor ki bu şekilde daha tesirli olur. Fakat “Eski bir evde olmak orada Eyüpsultan'da” diyebilirim ki şimdiye kadar yazdığım en derin en mükemmel mısralardan biri. Loti ve Haşim'den maada annen ve baban da -sahiden orada yatıyorsa bilmiyorum- sana ne kadar minnettar kalacaklar. Türkçenin ve şiir sevenlerin memnuniyetleri zaten sence malumdur! Sonra ne güzel ne taze bir 7+7 vezni! Var ol Ziyacığım yalnız Eyüp demeyip Eyüpsultan demen harikulade...

Şiirde formdan ne anladığımı da sırası gelmişken söyleyeyim. Söylemek istediğim şeyin -his hayal fikir İntiba... ilh.- nasıl söylemek istediğini sezerek keşfederek o şekilde söylemeye form diyorum. Tabii bunun için de ifade vasıtamız olan kelimelere gözümüz kulağımız elimiz ayağımızmışlar gibi muamele etmek, onları uzviyetimizin parçaları olarak kabul etmek lazımdır. Kelimeler bu kadar içli dışlı olduktan sonra, hangi ismin müphem söylenmesi, hangi fikrin kuvvetle ifade edilmesi, hangi hayalin kırık dökük anlatılması gerektiğini sezme ve ona özlediği formu bahşetme, biraz dikkate, biraz çalışmaya mütevakkıftır. Şiirde hiçbir vezinle hiçbir peşin hükümle eli kolu bağlı olmamak icap eder derken bu fikirle hareket etmekteyim...

İşte böyle Ziyacığım. Şunu da unutma ki bir şiirin kalabilmesi için samimiyetten, söyleyişten çok daha başka ve ancak sezilebilir meziyetler de vardır. Hakiki bir şair olman hasebiyle istikbale en güzel ümitlerle bakmaktan kendini bir anlık olsun fariğ tutma. Güzel bir şiirin nesini, neresini sevdiğimizi ekseriya bilemeyiz yahut ifade edemeyiz. Hakikaten de böyledir. Yalnız “dil işi”, “kelime mimarisi” olduğunu hiç

hatırdan çıkarmamız lazım! (s. 59, 225)²

İki akrân şairin birbirlerinin şiirleri üzerine yazdıkları elbette bu kadar değil. Biz yine *Otuz Beş Yaş* şiirine dönelim.

Günümüzde şairim diyen ya da adı şaire çıkmış kaç şair bu şiirin bir hece şiiri olduğunun farkında olmuştur orasını bilmiyorum. Çünkü hece şiiri deyince akla “halk şiiri” gelmektedir. Halk şiiri deyince de belli kalıpları, ölçüsü, kafiyesi/ayağı olan hece ölçüsüyle yazılmış şiire “halk şiiri” denilince dolayısıyla bu tür şiir yazarlara da “halk şairi” denmeye devam ediliyor maalesef...

Ben şimdi hece ölçüsüyle yazılmış bu şiire “halk şiiri” desem birileri çıkıp ‘Dur bakalım arkadaş boyundan büyük laflar etme.’ der Gönümüz ‘modern şairler’ine desem onlar da ‘Cahit Sıtkı Tarancı’ya halk şairi diyemezsin, o modern bir şairdir.’ diyeceklerdir. O zaman da ayıkla ayıklayabilirsen pirinçin taşını.

Gayemiz elbette şiiri ayrıştırmak ya da ötekileştirmek değil, şiirin gönlümüzde karşılığı olup olmadığıdır. Şiir elbette farklı ölçü ya da kalıplarla yazılabilir. Ben şiirin şiir olup olmadığına bakarım gerisi şairin tercihini ve maharetini gösterir.

Peki, Tarancı’nın *Otuz Beş Yaş* şiiri neden bu kadar önemlidir? Bugüne kadar farklı pencereden bakarak bu şiir hakkında çok şeyler söylenmiştir. Ben de kendi pencereden bakarak tekrardan dikkatinizi bu şiire çekmek istedim. Belki bu vesile ile hece şiirine karşı ön yargılı davrananlara yönelik bir duruş ortaya koyup şiirin toplam faydası üzerinde odaklanmanıza vesile olurum düşüncesinden hareketle vaktinize konuk oldum.

Tarancı usta “*Dante gibi ortasındayız ömrün*” derken neyi kastettiğini bilemiyoruz. Bildiğimiz *Dante* de ancak Tarancı’dan topu topu 8 yıl fazla yaşamış ve maalesef o da “*Uyudun uyanamadın olacak*” deyip “*İlahi Komediya*”yı yazarak göçüp gitmiş dünyadan.

Gelelim *Otuz Beş Yaş* şiirine. Bu şiir beşli bentlerle yazılmış bir şiir. Bentler ise *ababa / cdc...* şeklinde çapraz uyak düzeninde devam eder.

Şiir hecenin 11’li ölçüsü ile yazılmış ama 11’li hece ölçününün kalıpları olan $4+4+3=11$ ya da $6+5=11$ düzenine her ne kadar da uymamış görülse de neticede hece ölçüsüyle yazılmış bir şiirdir.

Şair hecenin kalıplarına illaki uyayım diye bir endişe gözetmemiş bilakis bazen bu kurallara uymak zorunda kalındığında kurala uyma baskısı altında

kalıp anlam zenginliğini katletmemiştir.

Klasik hece şiirinde ayaklar, şiir evinin temel direkleridir. Önce bu direkler dikilir ondan sonra da ara duvarlar örülür. Bu tür şiirde ayaklar ne kadar sağlam olursa şiir evi de o kadar dayanıklı olur.

Otuz Beş Yaş şiiri, şairin diğer şiirleri arasında özel bir yere sahiptir. Mesela şair, *Perişan Sofra* şiirinde günümüzde bazılarının adına “modern hece” dediği ve şairin Yahya Kemal’in *Sessiz Gemi* şiirine göndermede bulunduğu;

“Öldü, ne rüzgârlar girdi içeri,
Ne bir kuş havalandı pencereden
Öldü; kimse görmedi melekleri;
Sorma nasıl habersiz gitti giden.

*Bir uzun sefere çıktı, diyorlar:
Gemiye gören var mı? Hani deniz?
Sen gittin, soframız oldu târumar;
Doğan günü yadırgıyor hâlimiz.”* (s.12)³

Bu şiir de *Otuz Beş Yaş* şiirinin ön hazırlıkları diyebileceğimiz ve aynı zamanda bir hece şiiridir. Aslında her şairin bir ya da birkaç şiiri ile hatırlanmak için arada yazmış olduğu şiirleri şiir eskizleri gibidir. Bunu *Otuz Beş Yaş* şiirinin yazılmadan önce şairin iç dünyasındaki yolculuğundan anlıyoruz.

Beşli bentler hâlinde yazılan yedi bentlik şiirin dize sayısının da toplamı ($5 \times 7 = 35$) eder. Bu bile başlı başına bu şiirin yaşanarak yazıldığını gösterir. Yaşanarak yazılmayan şiir hem yazana hem okuyana olumsuz manada dokunur. Ama bu şiir bize her yaşımızda ayrı dokunur. Olumlu dokunur.

Nasıl ki bir ateş bir kıvılcımdan başlayarak ateş yolculuğuna çıkıyorsa bu şiirin de yolculuğu aslında bir beyitten başlıyor. Eskilerin “Şah beyit” dedikleri o iki dizinin kıvılcımıyla şiir tutuşmaya başlıyor.

İşte Cahit Sıtkı Tarancı da

*Bir namazlık saltanatın olacak.
Taht misali o musalla taşında*

diyerek, bu iki dizeden geriye doğru bir yolculuk yaparak bizi hayatın koyaklarında dolaştırıyor.

Ne mutlu Ziya Osman Saba ile Cahit Sıtkı Tarancı’nın dostluğu ve arkadaşlığının izinde bir hayat sürdüren ve onlar gibi bir hoş seda bırakarak gidenler ve gitmek isteyenlere...

2 Cahit Sıtkı Tarancı, *Ziya’ya Mektuplar*, Can Yayınları, 2. Baskı, İstanbul, 2016.

3 Cahit Sıtkı Tarancı, *Yaş Otuz Beş*, Varlık Yayınları 13. Baskı, İstanbul 1982.

● Mehmet Durmaz

Yüreğe Sitem

Her bahar açarken rengârenk çiçek
Gül diye dikene kondu yüreğim
Yaralandı kızıl kana boyandı
Vurulan bir kuşa döndü yüreğim

Çile yağmur oldu sevda dağında
Dolu vurdu aşkı çağla çağında
Güllerim kül oldu firkat bağında
Yaktığı ateşle yandı yüreğim

Aklımı kandırıp yanına kattı
Kar boran demedi yolları tuttu
Deli taylor gibi sırtından attı
Ne uslandı ne de sindi yüreğim

Yarı gördü hayalinde düşünde
Bir ömür harcadı vuslat peşinde
Tuz yok imiş ekmeğinde aşında
Vefa diye ölen candı yüreğim

Dizildi bağıma dert sıra sıra
Gençlik geçti gitti geçmedi yara
Kıstayım bir daha çıkmam bahara
Çağlayan ırmaktı dondu yüreğim

Bağırdım çağırdım beni duymadı
Yandım dedim o yakmaya doymadı
Kaç kere sarsıldı yine caymadı
Volkandı patladı söndü yüreğim

